

שְׁלִישָׁה שְׁאֵכְלוּ פָּרָק שְׁבִיעִי בְּרֵבּוֹת

מסורת
הש"ס

[כדאיתא לקמן מה:]

[יחד ביחוד מהלל מתי
ספחים קד: ד"ה חזק]

בו אמרי פ"ב מהלכות
ברכות הלכה ה'
סוג עשין כו ע"פ
ח"ת סי' קפט סעיף ב'
טו"ש"ע י"ד סוגן טעם
סעיף א':

כח ב מ"ח ע"פ
ה"ל ב טו"ש"ע ח"ת
סי' קאנ סעיף א' ובסי'
ר סעיף ב':
כמ"ג מ"ח מ"ח מ"ח
בטות ה"ל ח סוג
ס':
ל ד מ"ח וסוגן ס'
טו"ש"ע ח"ת סוגן
קפה סעיף ב':
לא ה' דו"ש"ע ס' ה"ל ו'
סוגן ס' טו"ש"ע:
ח"ת סי' קפט סעיף א':
לב ז מ"ח ס' טו"ש"ע
י"ד ח' רמב"ם סעיף
ח' ב'בב"א:

[ע"י רש"י וע"י מנ"ח
סי' קפט סעיף א' לני'
סע"ד]

רב נסים גאון

שאני פירא דבבית
סוהו והו סבדין
זה את זה ברשותי של
הרוב וכל כל אחר מן
שביתו אמר רב
דמסכת גיטין (דף ה'
ר' יודיש בן נתניה היה
א"ר בן קיסר אחי ליה
הראש טעם
אחרתיה
לאפיה מנייהו אחי
ליה אדרי דו שניה
עלש אמרי ליה ל'
הישע בן נתניה טעם
אחיו ד' שנה אדריהו
טעם
אחרת לאפיה מניה
וטא אחות ליה ד'
שניה עלש אחי ליה
הראש טעם טא אחיה
ליה עשא אדריהו
טעם
אחרת לאפיה מניה
וטא אחי ד' לא דענא
אמי נבא רלא עד
טא מוח ליה בבית
יוב [בגמ' איתא ד'
קפיה מלכא וקפיהו:]

והטוב והפשוט. ואל"ת ולאמרי פותחת בברך והלא כמנהג
לברכה היא ויש לומר דתקנה בפני עממה (היא)
בשכל קראי ביתר* ואל"ת אמרי ליה חותמת בברך וי"ל משום
דקלה היא רק שתיקה לאחר פה שלש מלכות ושלש גמולות ושלש

הטבות וזמנן חסיה של גרבה
ההפטרס הוא מן הברכה העלוכה*
ולכך הוא נקבב גדול שבצומים
הראשונים היו רגילין לעמוד כל
ההפל ולומר בקול רם זמנן חסיה
וכו' כשהיה התינוק ממשע פס:
לתיבון הוא חוזר. פירש רש"י
דק"ל לאחד דבצומי
לגמס וממתיחן לחסרים עד הן וסיבון
חזר לאחר סעודתו רצנן אמרי
למקום שפסק והלכתא למקום שפסק
ותימס דל"ב הכי הלכתא למקום
למקום שפסק אמר חסר פה פשיטא
דחזרו חסילי לזון דהא הן דלוקייתא
ע"כ לר"ך לומר דק"ל חסיה דלמתיקין
לעיל דהמפדך חומר נצרך שאלגלו
משלו וקמסין עונים ברוך שאלגלו
משלו וצטובו חיוני לסיבון הוא חזר
המפדך לאחר שישנו המסובין חזר
לראש שהמפדך חזר ואומר נצרך
שאלגלו משלו וצטובו חיוני ורצנן
אמרי למקום שפסק שאומר ברוך
שאלגלו משלו וכן הלכתא ור"מ
מאייבירא פירש דק"ל שאלגלו
והלא אחד מהם לשוק קוראים לו
ומזמנים עליו ולעיל נמי הכי פירשו
עד הכי מקום זמון שפרך לכו לאתו
אחד דק"ל ליה ועני עד נצרך ומכאן
ולתקן יגך לדרשו ולזינס דריכיס
החסרים עוד לזירופו וקבא געי
לאותו מן השוק לסיבון הוא חזר
למקום שפסק דקיינו למר מהן
ולתקן *ולמר מנצרך והשפס ניחא דלא
קסמ מהן שקרי לא *ספר גיטיות:
מר וזכורא איקצע דבי רב אשי
איתרע ביה מיפתא. וכוותיה
קיימא לן וכו' מפרשין בל"י אמ"ה
הכל הטוב והפשוט אל חמת דין
חמת שופט גזקת ולוקה במשפט
ושלש במשעו ולאמרי עבדו ועמו
וגדר פקלות וקשראל הוא יגדור פקלה
זאת מעלינו ומעל האכל שבתוכנו
למאס ולשלוס דהתמן הוא ומלך
עליו לעולם ועד וגו' ופירש ב"ר
דלון לומר במשפט דקיימא לן פ"י
ביום ב"מס' וילאס (דף ט"ז) ד'ש
מיתב בלא חטא ויש וסורין בלא עון
ומיזכר כך לון למקו: ב"מ"ן שהו
שתי מפות גדול מסב בראש שני
ד' פ"מעה הימנו. דקיינו גלפי ראשו
שפסק על המטע דרך שמאל ומטע
מקרי דרך מרגלותיו דקיינו מימנו
ויכח מדקדק רב שעת דאס פן געי
גדול לפרוץ כפשוטו כשמודבר עם
השני פון שהשני למעלה הימנו וקמון
במתקנתא גס גדול מסב בראש השני
למטע הימנו וחסו גלפי מרגלותיו
וסוה מימנו וכן לא מפרשין ותיב פי
אין בברך וכו'. ואל"ת ה' אמרי'ן בשעת גפי
במהם (ה' י"ח):
גרי מצודה גרי חסיה הו' ק"ל חלני
באורחא קדמה חמריה
דרב הוה לאסמלה דלוי בעי רב הוה
לאספוקי מעמיה דלוי כ"י חלמא
מכבדים דברכיס וי"ל פשולא לדרך
בלחד מכבדין דברכיס חלל חס' כל
לחד יגך לדרשו ופגשו חס' ב'ס'
ויאירע ל'ס' דרך למקום אחד חס' מ'כבדים:
לון

ויש מהם חותם ולא פותח. כגון ברכה הסמוכה לברכה שקרי קבר
פחה בברכה ראשונה וברכה אחרונה שבקריאת ששם חמת וי"ל חמת
ולאמרי שש"פ סק"ס מפסיק ביניהם לברכות דלפניה סמוכה וכו' ואל
לה סמוכה לברכה: הטוב והפשוט וכו'. דלא סמוכה לברכה
היא שתיקה מברכה המזון חלל על
קבוצת קראי ביתר פיקר פקיקו: שהרי
עוקרים אותה בבית האבל חליבא
ד"ר"ע: דתיבון הוא חוזר. מי שלפטרך
לזמון ולמלך לעיל חליבא דרב שעת
ברכה זמון עד הן וסולקן זה לכוית
מפסיק חלילתו עד שגמור המפדך
ברכה הן וחסר זה שפסק למקום
וגמר סעודתו לסיבון הוא חוזר לברך
לאחר שגמור סעודתו: חוזר בראש.
לחלל הן שקרי נתמניב זמון
שפסקה סוקצע גי: דקמון שפסק.
לברכה חללן פשאר וחסר: ה"ג ח"ף

ויש מהן שחותם ברוך ואין פותח בברך
והטוב והפשוט פותח בברך ואין חותם
בברך מקלל הברכה בפני עצמה היא ואמר
רב נחמן בר יצחק תדע דהטוב והפשוט לאו
דאדרייתא שהרי עוקרין אותה בבית האבל
בתניא* מה הם אומרים בבית האבל ברוך
הטוב והפשוט ר"ע אומר ברוך דין האמת
הטוב והפשוט אין דין אמת לא אלא אימא
אף הטוב והפשוט מר וזכורא איקלע לבי רב
אשי איתרע ביה מלמא פתח וברך *הטוב
והפשוט אל אמת דין אמת *שופט בצדק
לוקח במשפט ושלש בעולמו לעשות בו
ברצונו כי כל הרבוי משפט שהכל שלו ואנחנו
עמו ועבדיו ובכל אנחנו חייבים להודות לו
ולברכו וגדר פרוצת ביישראל הוא יגדור את
הפרצה הזאת ביישראל לחיים לתיבון הוא
חזר רב וביד משמיה ראב"י אמר חוזר לראש
ורצנן אמרי למקום שפסק והלכתא למקום
שפסק: א"ל ר"ש גלותא לרב ששית אע"ג
ברצנן קשישי אתון פרסאי בצרכי סעודה
בקיאי מינייכו בזמן שהן שתי מפות גדול
מסב בראש וישני לו למעלה הימנו ובזמן
שהם שלש גדול מסב באמצע שני לו למעלה
הימנו שליש לו למטה הימנו אמר ליה וכי
בעי אשתעני בהדיה *מתרין תרצוי ותיב
ומשתעי בהדיה א"ל שאני פרסאי דמחוי ליה
במחוז מים ראשונים מהיבן מתחילין אמר
ליה מן הגדול ישב גדול וישמור דיו עד
שנזקלון כולן א"ל לאלתר מיתו תפא קפיה
מים אחרונים מהיבן מתחילין אמר ליה מן
הקטן וגדול ותיב דריו מודמות עד שנזקלון
כולן א"ל לא מלסקי תפא קפיה עד דנבטי
מאי לגביה אמר רב ששית אלא מתניתא
דענא דתניא *ביצד סדר חסיה בזמן שהן
שתי מפות גדול מסב בראש ושני לו למטה
הימנו בזמן שהן שלש מפות גדול מסב
בראש שני לו למעלה הימנו שליש לו למטה
הימנו מים הראשונים מתחילין מן הגדול
מים אחרונים בזמן שהם ה' מתחילין מן
הגדול ובזמן שהם מאה מתחילין מן הקטן
עד שפגמנים אצל ה' וחרורין ופתחילין מן
הגדול ולמקום שפנים אחרונים חזרין לשם
ברכה חזרת מסייע ליה לרב דא"ר תניא פר
אשי אמר רב *כל הנוטל דיו באחרונה
תחלה הוא מוזפן לברכה רב ורבי תניא הו'
ותבי בסעודתא קפיה דרבי ליה רבי
לרב קום משי ידך חנייה דקא מרתת אמר
ליה בר פחתי עיני בברכת מוזנא קאמר לך
ת"ד אין מבדירין לא בברכים ולא בנשורים
ולא

מלפני הגדול עד שגישו הכונים לחמשה שאלגלו: וחזרין ופתחילין מן
הגדול. ויזקלון שלחן מלפניו: דקמון שפנים אחרונים חזרין.
כשמועשים לחמשה. חס נטל הגדול הוא מבדיר וחס נטל לאחר ליעול קודם
לו הוא מבדיר: הנוטל דיו באחרונה תחלה. חסו שנוטל בתחלת חמשה
אחרונים קורא תחלה פסוקים: אין בברך. לומר ה"ס חסיה
קודם: א' בברכים. הולכי דרכים לומר לגדול הימנו לך לפני:
ולא

[מ"ס שמות
סוף ד"ע ע"ה]

[מרגום של
שלוס ומיזשור
במלה ומכילה
וע"י נצרך ע"ד
מירן]

חוספסא פ"ה

לעיל מג פ"ה